

Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
Ul. Św. Mikołaja 78-79
50-126 Wrocław
Wydział II
Wydział Informacji Sądowej
tel. 71 316-02-57

*kon. OK
27-10-2015*

URZĄD GMINY W UDANINIE WPLYNEŁO	
27-10-2015	
Nr ... 40302 ... II. zał.
podpis ... <i>P. Minkisiewicz</i>

Dnia 21 października 2015 r.
Sygn. akt IISA /Wr 502/15

Rada Gminy Udanin
Udanin 26
55-340 Udanin

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 7 października 2015 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza odpis wyroku z dnia 23 września 2015 r. wraz z uzasadnieniem.

Starszy sekretarz sądowy
Magda Minkisiewicz

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu. Skarga kasacyjna złożona po upływie tego terminu zostanie odrzucona (art. 178 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.).
2. Skarga kasacyjna, pod rygorem odrzucenia, powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym albo doradcą podatkowym – w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami albo rzecznikiem patentowym – w sprawach własności przemysłowej.
3. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Złożenie tego wniosku wpływa na rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej (art. 177 § 3 – 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.)¹.

¹ Art. 177. § 1. Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

4. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 3 są udostępniane w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl>
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swojego zamieszkania, adresu do doręczeń lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest Sądowi znany.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia WSA Ireneusz Dukiel (spr.)
Sędziowie: Sędzia WSA Władysław Kulon
Sędzia WSA Alicja Palus
Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Biłous

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 23 września 2015r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Udanin
z dnia 25 września 2014 r. nr XLVIII.216.2014
w przedmiocie miejscowego plan zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu
Ujazd Dolny

- I. **stwierdza nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a, § 13 ust. 5 pkt 5 we fragmencie: „oraz przydomowych oczyszczalni ścieków”, § 14 pkt 2; § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie: „napowietrznej i”, § 24 we fragmencie: „ i II.KDD/2”, § 30 pkt 3 lit. b, § 30 pkt 3 lit. e we fragmencie: „i uzupełniającego”, § 30 pkt 3 lit. f we fragmencie: „ i uzupełniającego”, § 32 pkt 2 lit. a, § 37 pkt 2 lit. b we fragmencie: „napowietrznej i” w zakresie dotyczącym terenów oznaczonych symbolem II.R/2-II.R/4 oraz § 47 ust. 1 we fragmencie: „przez właścicieli nieruchomości” zaskarżonej uchwały;**
- II. **dalej idącą skargę oddala;**

- III. zasądza od Gminy Udanin na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Magda Minkisiewicz

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Nr XLVIII.216.2014 Rady Gminy Udanin z dnia 25 września 2014 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Ujazd Dolny.

Organ nadzoru zaskarżając powyższą uchwałę i formułując zarzuty odnoszące się do naruszenia zasad sporządzania planu, zakwestionował podjęcie:

- § 7 ust. 1 uchwały we fragmencie: „w szczególności” z istotnym naruszeniem art. 2 Konstytucji RP, polegającym na określeniu otwartego katalogu chronionych obiektów małej architektury;
- § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a) uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 199, dalej jako u.p.z.p.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu poprzez wprowadzenie możliwości dowolnego ustalania przebiegu korytarzy napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia i wraz z nimi ustalonego w planie zakazu zabudowy pewnych obszarów z pominięciem procedury zmiany planu miejscowego;
- § 13 ust. 5 pkt 5 uchwały we fragmencie: „oraz przydomowych oczyszczalni ścieków” z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu i czystości porządku w gminach (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm., dalej jako u.u.c.p.g.), polegającym na modyfikacji przepisów ustawowych w zakresie obowiązku podłączenia do sieci kanalizacyjnej;
- § 14 pkt 2 uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587, dalej jako r.M.I.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu poprzez brak określenia terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego;
- § 19 pkt 2 lit. b) uchwały we fragmencie „napowietrznej f, § 37 pkt 2 lit. b) uchwały we fragmencie „napowietrznej i” dla terenów oznaczonych symbolem II.R/2-II.R/4 z

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 17 pkt 6 lit. c) u.p.z.p., a także w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (t. jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1205 ze zm., dalej jako u.o.g.r.l.), polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu poprzez brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów rolnych zaszeregowanych w klasach bonitacyjnych I – III;

- § 24 w zakresie ustaleń dla terenu II.KDD/2 z istotnym naruszeniem § 8 ust. 2 r.M.I., polegającym na niezgodności tekstu planu z rysunkiem planu poprzez nieumieszczenie na rysunku planu terenu II.KDD/2;

- § 30 pkt 3 lit. b), lit. e) we fragmencie: „i uzupełniającego”, lit. f) we fragmencie: „i uzupełniającego”, § 32 pkt 2 lit. a), uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. c) r.M.I., polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu poprzez brak określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej przewidzianych jako przeznaczenie uzupełniające terenów;

- § 47 ust. 1 we fragmencie „przez właścicieli nieruchomości” uchwały z istotnym naruszeniem art. 28 ust. 1 u.p.z.p. w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 12 i art. 36 ust. 4 u.p.z.p., polegającym na naruszeniu zasad sporządzenia planu poprzez ograniczenie kręgu osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 u.p.z.p.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący organ nadzoru wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w/w zakresie oraz o zasądzenie należnych kosztów postępowania. Wyjaśnienia i uzasadnienia podniesionych przez organ nadzoru zarzutów zawiera obszerne uzasadnienie do skargi.

Odpowiadając na skargę skarżony organ gminy wniósł o jej oddalenie w całości. Odnosząc się do zarzutu dotyczącego § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a) uchwały Wójt Gminy wyjaśnił, że wyznaczona na rysunku planu strefa ochronna od napowietrznych linii elektroenergetycznych została oznaczona na rysunku planu dla istniejących napowietrznych linii energetycznych średniego napięcia 20 kV. Zwrócił przy tym uwagę, że § 13 ust. 1 uchwały dopuszcza likwidację istniejących linii, zmianę technologii i ich skablowanie lub zmianę przebiegu. Dlatego też w dostosowaniu do stanu faktycznego należało wyznaczyć strefy ochronne z zachowaniem ustaleń przewidzianych w § 8 ust. 5 pkt 2 uchwały. Przechodząc do zarzutu dotyczącego § 19 pkt 2 lit. b) we fragmencie: „napowietrznej i”, a także § 37 pkt 2 lit. b) we fragmencie: „napowietrznej i” dla terenów oznaczonych symbolem II.R/2-II.R/4 autor

odpowiedzi na skargę wskazał, że na terenach rolnych istnieje w chwili obecnej napowietrzna infrastruktura techniczna. Tym samym uchwała w w/w paragrafach dopuszcza istniejącą infrastrukturę techniczną i umożliwia w przyszłości jej przebudowę. Dalej zauważono, że na spornym terenie wykluczone są nowe inwestycje wymagające wyłączenia z produkcji rolnej, ponieważ istnieje wówczas obowiązek uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne terenów rolnych klas bonitacyjnych I-III. Ustosunkowując się do kolejnego zarzutu skargi autor odpowiedzi na nią wyjaśnił, że dla terenów oznaczonych symbolami II.U/I-II.U/3 ustalono liczbę miejsc parkingowych w § 12 ust. 6 pkt 6 uchwały. Dopuszczone w planie lokale mieszkalne stanowią natomiast dopełnienie przeznaczenia podstawowego, dla których ustalono, zgodnie z § 4 pkt 9 lit. c r.M.I., ilość miejsc parkingowych w stosunku do powierzchni obiektów usługowych. W przypadku wyodrębnienia w budynku usługowym lokalu mieszkalnego liczba miejsc parkingowych winna być obliczana łącznie dla całego obiektu usługowego, według wskaźnika odnoszącego się do powierzchni użytkowej. Ponadto wyjaśniono, że powierzchnia użytkowa wyodrębnionego lokalu mieszkalnego wpłynie na końcową liczbą miejsc do parkowania dla danego terenu. Nadto, dla terenu oznaczonego symbolem II.UP/2 dopuszczono możliwość lokalizacji wolno stojącej zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, dla której liczbę miejsc parkingowych ustalono wprost w § 12 ust. 6 pkt 2 uchwały. Biorąc za podstawę przedstawioną regulację Wójt Gminy uznał za bezpodstawny zarzut braku ustalenia wszystkich obligatoryjnych elementów planu miejscowego dla w/w terenów. Dodano również, że w ocenie Rady Gminy bezzasadne są również pozostałe zarzuty Wojewody Dolnośląskiego. Mając powyższe na uwadze Rada Gminy Udanin wniosła o oddalenie skargi w całości.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269) i art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm., zwanej dalej u.p.p.s.a.), sądy administracyjne właściwe są do badania zgodności z prawem zaskarżonych aktów prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Akty te są zgodne z prawem, jeżeli są zgodne z

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

przepisami prawa materialnego i przepisami prawa procesowego. Stosownie do art. 147 u.p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 u.p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części.

Mając na względzie wskazane powyżej kryterium legalności Wojewódzki Sąd Administracyjny po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych podzielił zarzuty i argumentację skargi generalnie w całości, za wyjątkiem kwestii odnoszącej się do podjęcia § 7 ust. 1 zaskarżonej uchwały we fragmencie „w szczególności” z istotnym naruszeniem art. 2 Konstytucji RP, polegającym na określeniu otwartego katalogu chronionych obiektów małej architektury.

Rozpoczynając jednak wywody od omówienia uwzględnionych zarzutów skarżącego trzeba powiedzieć, że w § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a) zaskarżonej uchwały postanowiono, że „Ustala się strefy ochronne wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych o minimalnej szerokości liczonej w obie strony w poziomie od skrajnych przewodów linii napowietrznej: (...) 2) 10 m – dla linii o napięciu znamionowym powyżej 15 kV, lecz nieprzekraczającym 30 kV, z dopuszczeniem: a) zmiany położenia tej strefy w przypadku zmiany przebiegu napowietrznej linii energetycznej”. Zdaniem Sądu przytoczony przepis zaskarżonej uchwały został podjęty z istotnym naruszeniem przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej u.p.z.p., które stanowią, że w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy, a także zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Zgodzić się bowiem należy ze skarżącym, że plan miejscowy powinien precyzyjnie i jasno regulować przebieg strefy ochronnej wzdłuż linii energetycznej. Tymczasem przepis uchwały w zakwestionowanym brzmieniu stanowi niewątpliwie przykład regulacji ograniczającej sposób użytkowania nieruchomości, przez którą przebiega linia energetyczna, jednocześnie dopuszcza „zmianę położenia tej strefy”, przy czym nie wskazuje trybu i sposobu dokonania owej zmiany. Regulacja taka w sposób istotny narusza tryb sporządzania planu miejscowego, bowiem nie jest dopuszczalne na gruncie przepisów art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p. przeniesienie kompetencji do uregulowania przebiegu linii energetycznej i strefy ochronnej na inny organ niż rada gminy uchwalająca plan miejscowy. Z tych powodów należało stwierdzić nieważność § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a) zaskarżonej uchwały.

Za uzasadniony należy uznać zarzut Wojewody odnoszący się do § 13 ust. 5 pkt 5, w którym dopuszczono wykorzystanie przydomowych oczyszczalni ścieków do czasu budowy sieci i urządzeń kanalizacji sanitarnej. Wprowadzony nakaz należy postrzegać jako ograniczenie w wykonywaniu prawa własności. Regulacja ta pozostaje również w sprzeczności z unormowaniami zawartymi w akcie rangi ustawowej. Trafnie bowiem Wojewoda wskazuje, że stosownie do art. 5 ust. 1 pkt 2 u.u.c.p.g. właściciele nieruchomości, zapewniają utrzymanie czystości i porządku poprzez: przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej lub, w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub w przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych; przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych. Z powyższego wynika, że co do zasady w razie wybudowania sieci kanalizacyjnej przez gminę, właściciele nieruchomości mają w pierwszej kolejności obowiązek przyłączenia nieruchomości do sieci kanalizacyjnej, przy czym przyłączenie nieruchomości do sieci kanalizacyjnej nie jest obowiązkowe dopiero wówczas, jeżeli nieruchomość jest wyposażona w przydomową oczyszczalnię ścieków spełniającą wymagania określone w przepisach odrębnych oraz, gdy budowa sieci jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona. Tak więc, właściciel nieruchomości może realizować prawo do budowy przydomowej oczyszczalni ścieków w sytuacji, gdy budowa kanalizacji nie jest uzasadniona jak i w sytuacji, gdy jest ona uzasadniona, ale sieć taka nie została jeszcze zrealizowana. Takie stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych (por. wyrok WSA: z dnia 14 kwietnia 2012 r., sygn. akt II SA/Gd 49/10, z 29 października 2008 r., sygn. akt II SA/Ke 440/08, z 9 marca 2012 r., sygn. akt II SA/Łd 75/12, z 7 marca 2012r. sygn. akt II SA/Wr 48/12). W rezultacie należy zgodzić się z Wojewodą, że Rada Gminy Udanin wprowadziła w § 13 ust. 5 pkt 5 we fragmencie: „oraz przydomowych oczyszczalni ścieków” uchwały niezgodne z aktem wyższego rzędu ograniczenie możliwości korzystania przez właścicieli działek z przydomowych oczyszczalni ścieków dokonując tym samym nieuprawnionej modyfikacji przepisu ustawowego oraz ingerując w uprawnienia właścicieli nieruchomości przyznane im przez ustawę nie mając ku temu kompetencji.

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

Następnie Sąd stwierdził, że w § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały postanowiono, że "Ustala się zakaz tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów za wyjątkiem: 2) użytkowania rolnego lub sadowniczego". Kwestionowane przez skarżącego ustalenie miejscowego planu narusza w sposób istotny przepis art. 15 ust. 2 pkt 11 u.p.z.p. w zw. § 4 pkt 10 r.M.I. Zgodnie z pierwszym z przywołanych przepisów w planie miejscowym należy obowiązkowo określić sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Stosownie natomiast do treści § 4 pkt 10 r.M.I. ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. W ustaleniach miejscowego planu dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego – wbrew przywołanym przepisom ustawy i rozporządzenia – nie określono terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania. W związku z tym konieczne stało się stwierdzenie nieważności § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały.

Odnosząc się wreszcie do zarzutów skargi związanych z zapisami zawartymi w § 19 pkt 2 lit. b) we fragmencie „napowietrznej i” oraz w § 37 pkt 2 lit. b) we fragmencie „napowietrznej i” dla terenów oznaczonych symbolem II.R/2-II.R/4, gdzie dopuszczono m.in. prowadzenie sieci napowietrznej infrastruktury technicznej, przyjdzie zauważyć, że organ nadzoru, poza zarzutem naruszenia art. 17 pkt 6 lit. c) w zw. z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., poczynił zarzut naruszenia art. 7 ust. 2 pkt 1 u.o.g.r.l. W zakresie określenia w planie miejscowym sposobu zagospodarowania podlegających ochronie gruntów rolnych konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Z ustawy tej wynika, że ochrona gruntów rolnych polega m.in. na ograniczaniu przeznaczania ich na cele nierolnicze lub nieleśne (art. 3 ust. 2 pkt 1), przy czym przez przeznaczenie gruntów na cele nierolnicze lub nieleśne - rozumie się ustalenie innego niż rolniczy lub leśny sposobu użytkowania gruntów rolnych oraz innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych (art. 4 pkt 6). Z kolei z art. 7 ust. 1 i ust. 2 u.o.g.r.l. wynika, że przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, wymagającego zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W niniejszej sprawie na gruntach rolnych oznaczonych symbolem I.R/1-I.R/11 oraz II.R/1-II.R/4 wskazano jako jedno z przeznaczeń – sieci

napowietrznej infrastruktury technicznej. Dopuszczenie realizacji na gruntach rolniczych urządzeń infrastruktury technicznej jest równoznaczne z dopuszczeniem innego niż rolniczy sposobu użytkowania gruntów rolniczych. Stwarza to tym samym możliwość wykorzystywania gruntów rolnych w sposób nierolniczy bez zachowania wymogów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Aby dopuścić w planie możliwość innego niż rolnicze wykorzystanie terenu w myśl art. 17 pkt 6 u.p.z.p., po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego, wójt, burmistrz lub prezydent miasta winien wystąpić o wydanie zgody w zakresie zmiany przeznaczenia na cele nierolnicze. Tymczasem z materiałów planistycznych wynika, że na terenach oznaczonych symbolem I.R/1-I.R/11 oraz II.R/1-II.R/4 znajdują się obszary użytków rolnych klasy bonitacyjnej I-III, a Gmina Udanin nie uzyskała zgody właściwego organu na ich nierolnicze wykorzystanie, tj. pod budowę napowietrznych sieci infrastruktury technicznej. W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Udanin stoi na stanowisku, że plan miejscowy dopuszcza istniejącą infrastrukturę techniczną i umożliwia w przyszłości jej rozbudowę, tym samym wykluczone są nowe inwestycje wymagające wyłączenia z produkcji rolnej. Jakkolwiek wyjaśnienia Rady zdają się być rzeczowe to jednak nie mogą one skutkować nieuwzględnieniem podniesionego przez Wojewodę Dolnośląskiego zarzutu. W realiach niniejszej sprawy mamy bowiem do czynienia z sytuacją, gdzie w dokumentacji planistycznej co prawda znajduje się decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 11 grudnia 2013 r., nr GZ.tr.057-602-16/13 o wyrażeniu zgody na przeznaczenie inne niż rolne, ale dotyczy ona innych terenów niż badany plan miejscowy. W obrębie zatem badanego planu miejscowego doszło do dopuszczenia funkcji innej niż rolna, bez uzyskania stosownej zgody Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w sytuacji gdy nie można w przyszłości wykluczyć realizowania nowych inwestycji w napowietrzna sieć energetyczną. Dlatego też konieczne stało się stwierdzenie nieważności § 19 pkt 2 lit. b) we fragmencie: "napowietrznej i" oraz § 37 pkt 2 lit. b) we fragmencie: "napowietrznej, i" w zakresie dotyczącym terenów oznaczonych symbolem II.R/2-II.R/4.

Podobnie jako naruszający prawo ocenił Sąd przepis § 24 zaskarżonej uchwały we fragmencie „i II.KDD/2”. Zdaniem Sądu w sytuacji, w której teren II.KDD.2 jest opisany w części tekstowej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ale nie znalazł się (choćby wskutek omyłki) w części graficznej planu, mamy do czynienia z naruszeniem prawa. Zgodnie bowiem z przepisem § 8

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

ust. 2 r.M.I. na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Dlatego stwierdzić należało nieważność § 24 we fragmencie: „i II.KDD/2” zaskarżonej uchwały.

W dalszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w przepisach § 30 pkt 2 lit. b), lit. e) we fragmencie: „i uzupełniającego”, lit. f) we fragmencie: „i uzupełniającego”, § 32 pkt 2 lit. a) zaskarżonej uchwały, Rada Gminy Udanin uregulowała kwestie związane z dopuszczeniem dla terenów oznaczonych symbolami II.U/I-II.U/3 oraz II.UP/1 przeznaczenia uzupełniającego w postaci zabudowy mieszkaniowej. Sąd doszedł do przekonania, że dla tych terenów dopuszczono jako uzupełniająca funkcję zabudowy mieszkaniowej, jednak nie wskazano w uchwale ilości miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych i zabudowy mieszkaniowej. Dlatego też, skoro dla danego terenu w planie miejscowym przeznaczono różne funkcje, to wynikające z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej winny odnosić się do każdej z przewidzianych funkcji.

Dalej trzeba powiedzieć, że w § 47 ust. 1 zaskarżonej uchwały postanowiono: "§ 53. 1. Ustala się następujące stawki procentowe w stosunku do wzrostu wartości nieruchomości objętych niniejszym planem, służące naliczeniu jednorazowej opłaty uiszczanej przez właścicieli nieruchomości, w przypadku ich zbycia w ciągu 5 lat od dnia, w którym ustalenia niniejszego planu stały się obowiązujące: (...)". Sąd rozpoznający skargę stwierdził, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 u.p.z.p. w miejscowym planie określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. Zgodnie zaś z art. 36 ust. 4 ustawy, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości. Zdaniem Sądu katalog podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłaty został przez ustawodawcę sprecyzowany w art. 36 ust. 4 u.p.z.p. i obejmuje zarówno właścicieli, jak i użytkowników wieczystych zbywanej nieruchomości. Zatem ustalenia planu miejscowego modyfikujące art. 36 ust. 4 u.p.z.p. w ten sposób, że ograniczają krąg osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 ustawy, stanowią przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszają zasady

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

sporządzania planu miejscowego. Z tych względów należało stwierdzić nieważność § 49 ust. 1 uchwały we fragmencie "uiszczanej przez właścicieli nieruchomości".

Omówione dotychczas naruszenia prawa Sąd w składzie rozpoznającym skargę zakwalifikował jako istotne naruszenie prawa, przyjmując jako trafną argumentację wyrażaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu odnośnie do uchwał Rady Gminy Udanin, dotyczących innych miejscowości w gminie Udanin, które zawierały uregulowania o zbliżonym brzmieniu (por. wyroki WSA we Wrocławiu: z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 326/15, z dnia 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 133/15, z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 127/15, z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 300/15).

Na koniec, odnosząc się do skargi w zakresie § 7 ust. 1 zaskarżonej uchwały we fragmencie „w szczególności” należy wskazać, że Sąd nie podzielił zarzutów Wojewody Dolnośląskiego, skutkiem czego skargę w tej części oddalono. W § 7 ust. 1 zaskarżonej uchwały postanowiono, że „Ustala się zachowanie i ochronę wskazanych na rysunku planu elementów małej architektury, w szczególności w postaci: krzyży, kapliczek”. Wojewoda zarzucił, że przepis ten we fragmencie "w szczególności" narusza art. 2 Konstytucji RP. Tak ogólnie sformułowany zarzut skargi nie mógł zasługiwać na uwzględnienie, ponieważ przywołanie przepisu Konstytucji RP nie może zastąpić rzetelnej i kompleksowej oceny legalności uchwały z uwzględnieniem hierarchii norm prawnych, przez pryzmat której dokonuje się oceny (tak też WSA we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 326/15 odmiennie natomiast w wyroku z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 300/15). Z tych powodów Sąd uznał, że wskazany przepis uchwały w sposób należyty realizuje kompetencję określoną w art. 15 ust. 2 pkt 2 u.p.z.p., to jest ustalenie zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego. W myśl § 4 pkt 2 r.M.I., ustalenia dotyczące zasad ochrony i kształtowania ładu przestrzennego powinny zawierać określenie cech elementów zagospodarowania przestrzennego, które wymagają ochrony, określenie cech elementów zagospodarowania przestrzennego, które wymagają ukształtowania lub rewaloryzacji, oraz określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów. Zdaniem Sądu zastosowane w przepisie § 7 ust. 1 uchwały wyliczenie "krzyży, kapliczek" ma charakter przykładowy i służebny wobec określenia cech elementów zagospodarowania przestrzennego, które wymagają ochrony, to znaczy "wskazanych na rysunku planu elementów małej architektury". W tym stanie rzeczy eliminacja – jak chciałby

Sygn. akt II SA/Wr 502/15

skarżący – zwrotu "w szczególności" wypaczyłaby sens omawianego przepisu uchwały, bowiem zawęziłaby de facto zastosowanie tego przepisu wyłącznie do krzyży, kapliczek, co doprowadziłoby do pominięcia innych elementów małej architektury mających podlegać ochronie.

Uznając zatem za nietrafny ten zarzut skargi Sąd, na podstawie art. 151 u.p.p.s.a., orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie, o czym była mowa wyżej, Sąd w pełni podzielił zarzuty i przedstawioną argumentację prawną organu nadzoru, dlatego też na podstawie art. 147 § 1 u.p.p.s.a., orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów orzeczono zgodnie z art. 200 i art. 206 u.p.p.s.a. oraz § 14 ust. 2 pkt 1c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r. poz. 490).

Na oryginala właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
STARSZY SEKRETARZ SĄDOWY

Magda Minkisiewicz